

In memory of Chaim ben Avraham Yona z"l, father of Ari Briggs, for his upcoming yartzheit

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz and the Rabbanim of the RCK Shmot 5786

Shabbat Times

16:33

17:33

Issue: 120

This week's parsha tells the story of Moshe arriving at a burning bush, where Hashem gave him his marching papers to go to Paroah and free the Jews from slavery. We find Moshe arguing with Hashem over accepting the job. Moshe claimed he wasn't a man of words or a born leader. Hashem rebuffed all of Moshe's concerns, until Moshe, unwilling to surrender, said to Hashem, "Please send the one who You usually send." At that point, Hashem got angry at Moshe for refusing the job and told Moshe that "Aharon your brother will also be with you and he will be happy in his heart."

From Hashem's response, we see what was truly bothering Moshe all along. Moshe wasn't trying to shirk his duties because he was lazy or scared or lacking in self-confidence. Rather, he was worried about Aharon feeling slighted, having been overlooked for the job. To this, Hashem replies that Aharon will not be upset. Just the opposite! He will rejoice in Moshe's success!

The sensitivity that Moshe had for his brother is truly remarkable. Hashem came to Moshe, offering him the jackpot of all jackpots! He offered him the opportunity to be His faithful shepherd, to save the Jewish people, and yet Moshe was willing to throw it all away if Aharon's feelings would be hurt.

Rashi tells us that Moshe had refused Hashem's offer for seven days! For seven days Moshe argued with Hashem, yet Hashem did not give up on him. Even when Hashem's patience "ran out" and He became angry at Moshe, He did not take away the job and give it to Aharon. He held the job for Moshe until he finally accepted it.

Let's contrast this to the episode that happened at the beginning of the burning bush scene. Moshe sees a bush that is on fire but not being consumed and he starts to walk towards it.

Hashem calls out to him to remove his shoes because the ground is holy. Moshe removes his shoes and quickly looks away because he does not wish to gaze upon Hashem. Much later, after they left Egypt, came to Har Sinai and sinned with the golden calf, there was an incident where Moshe wanted to see Hashem's presence. Hashem told him that he can only see Hashem's "back" and not his "front." Hashem explained, "When I wanted to show Myself to you at the burning bush, you did not want. Now that you want to see Me, I do not want to show

you."

When we compare these two episodes, we find it strange. Hashem was so patient with Moshe as he refused the job of savior, for seven days, yet Hashem did not turn against him. But because Moshe hesitated and turned away from the opportunity of "seeing Hashem" at the burning bush, Hashem was no longer in the mood to show him. Why was Hashem so tolerant of Moshe's refusing the job, but so intolerant of Moshe not wanting to see Him when he first had the chance?

I would like to suggest two ideas that will help us answer this question. Hashem was tolerant of Moshe's stubbornness because it stemmed from his incredible sensitivity toward his brother Aharon. When brotherly love is driving a person's "refusal" to abide by Hashem's will, Hashem is more tolerant of it.

Case in point. The Jewish people were guilty of terrible sins in the times of King Achav, yet the people won all of their battles against their enemies because there was love and unity among the people. This explains why Hashem held the job open for Moshe, despite Moshe rebuffing Him for so long.

But why was Hashem so unforgiving of Moshe when he looked away at the burning bush? Hashem was teaching Moshe that when it comes to one's own spiritual growth, magical moments are fleeting. If the opportunity is not seized the moment it becomes available, it can fall through one's grasp in the blink of an eye. Moshe had an opportunity to receive an amazing gift from Hashem! He needed to grab it the second it became available.

Hashem wasn't punishing Moshe when He refused Moshe's request to "see" Him. He was teaching him a life lesson.

When it comes to spiritual matters, one must act quick or the opportunity can be lost!

If we don't grab the mitzvah the moment it becomes available, because we are not in the mood or too tired, it may no longer be around by the time we are in the mood to do it.

Mitzvot and moments of spiritual achievements must be grabbed quickly before they disappear on us. To grab whatever spiritual moments we can, and to love our fellow Jew, that is the recipe to become a true servant of G-d!

Seeing with One's Heart Parshas Shemos

Rabbi Yosef Postelnek

We are told Moshe Rabeinu was chosen to lead the Jewish people because of his great sensitivity, open heart and ability to feel others' pain. As he grows up in Pharaoh's palace, Moshe finds himself outside watching his fellow Jews hard at work. The Pasuk (Shemos 2:11) describes: "וַיֵּרָא, בְּסִבְלָתָם" – he saw their burdens." Rashi, citing the Medrish, writes: "נתן עיניו ולבו להיות מיצר עליהם" – he focused his eyes and his heart to be distressed over them." At its most basic level, the phrase "וירא – he saw" means that Moshe Rabeinu saw and witnessed their suffering. But in actuality, he didn't just see their suffering, he was moved and distressed by the Jewish nation's miserable experience. What his eyes saw, his heart felt.

Interestingly, the Hebrew word "to see" (ראה) appears in an episode earlier in Moshe's life. When his mother, Yocheved, was no longer able to protect Moshe by hiding him at home, she placed him in a basket into the Nile. As Moshe floats through the river and reeds, the daughter of

Pharaoh is the first to find him. "וַתִּפְתָּח וַתֵּרְאֶהוּ אֶת-הַיֶּלֶד, וְהִנֵּה-נֶעַר בֹּכֶה" – he opened [the basket] and saw the child, and he was crying, and she had compassion on him." Seemingly, a more appropriate phrase could have been "she saw him and heard his crying", yet the Torah seems to emphasize ותראו – she saw.

Rabbi Mordechai Ilan (Av Beis Din in Tel Aviv in the 1900s) suggests Bas Pharaoh heard something more than the cries of a child. Through his sobs, she saw the grief of a mother leaving her child and the suffering of an enslaved nation. It's certainly no surprise that the Gemara (Sota 13b) teaches us she converted to Judaism. Similar to Moshe Rabeinu, Bas Pharaoh opened her eyes and her heart to the pain of others.

We may not be leaders of an entire Jewish nation or daughters drawing babies out of water, but we all have that same potential to look at the world with eyes that discern and hearts that feel. Hashem should help us open our eyes and hearts to see others' needs, sense their pain, and to know when and how to help.

Have an amazing Shabbos!

RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL
With prayers of success for our soldiers

Shabbat Times
16:33 17:33

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the RCK Shmot 5786

Issue: 120

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

For questions: **0584810910**

Question: We are traveling abroad and will be staying in a hotel over Shabbos. The room is opened with a magnetic key card that you place near the door to unlock it. Is it permitted to use this card on Shabbos?

Answer: Using a magnetic key card on Shabbos is not permitted, just like other electrical actions that are forbidden on Shabbos. Some halachic authorities consider this a Torah-level prohibition, while others see it as a rabbinic prohibition. In any case, the accepted halacha is that there is no allowance to use the card on Shabbos as one would during the week.

Therefore, a Shabbos-friendly solution must be arranged. Common options include:

a) Some hotels can provide a regular mechanical key—this is the best option.

b) If that is not possible, one may ask a non-Jew to open the door. In this case, it is important to limit leaving the room to what is necessary, such as going to tefillah and Shabbos meals.

c) Another option is to arrange that the door latch does not lock, though this means the room will not be locked when you are out.

It is also important to note that in most cities abroad there is no eruv, so carrying anything on Shabbos—including the key card or key—is generally forbidden.

Planning ahead before Shabbos can help avoid these issues and ensure a peaceful and halachically proper Shabbos.

Moshe Rabbeinu Is Not the Savior

Rabbi Moshe Ariel Margi

“A man from the house of Levi went and took a daughter of Levi.”

That is how the Torah describes the birth of Moshe Rabbeinu.

No names. No titles. No status.

A father is just “a man.” A mother is simply “a daughter of Levi.”

But Chazal tell us the reality was very different.

Amram was the leader of the generation. According to the Rambam, his spiritual level in Egypt was similar to Moshe’s later level in the desert. Yocheved gave birth to Moshe at the age of 130. When Moshe was born, the house filled with light. Miriam had already prophesied that the redeemer would come from this match. This was not an ordinary home.

And yet, everything is hidden.

The Torah presents it as if this were a simple marriage in Goshen. This is intentional. Even in the Haggadah, where we would expect Moshe to stand at the center, he is barely mentioned. This is a clear pattern.

Why?

When Moshe announces that redemption is near, hope bursts forth. After years of slavery, faith awakens. But when Moshe confronts Pharaoh, the situation only worsens.

The labor becomes harsher, despair deepens, until Moshe himself cries out, “Why did You send me?” Only then does everything change. The plagues begin, and Egypt breaks.

Did it have to happen this way?

Hope given — and then shattered?

This is the core message of the Exodus.

A simple lesson of faith: even when everything seems closed, Hashem can appear and save — because you matter to Him.

The story could have become one of a nation led by a heroic figure. If told that way, Moshe could have been seen as the savior. That is why the Torah hides him from the start. That is why he is almost absent at the Seder.

Because the story is not about a great man — it is about Hashem.

Even after Moshe stands before Pharaoh, one might think: look what happens when a great person steps in. Only when it becomes clear that no human — not even Moshe Rabbeinu — can bring redemption, does Hashem say: “Now you will see what I will do to Pharaoh.”

So there is no mistake.

Redemption does not come from human strength, but from Hashem alone.

As long as we have something else to lean on, we lean on it.

Only when that support breaks do we discover Who is truly holding us. And then redemption can appear.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת וישב התשפ"ו

זמני השבת

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

16:33

17:33

Issue: 120

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבת יגל שליט"א לשאלות 0584810910

תשובה: נפסק להלכה שלכתחילה יש לאכול פת גם בסעודה שלישית, ולא עוד אלא שגם בסעודה שלישית לכתחילה יש לבצוע על 'לחם משנה', ולכן אם כבר נוהגים בבית הכנסת להגיש סעודה שלישית לציבור המתפללים ומגישים את כל המאכלים המוזכרים לעיל, מדוע שלא תגישו גם כן 'המוציא' כדי לצאת ידי חובת סעודה שלישית בהידור לכל הדעות? בית הכנסת הוא מקום שיש בו חשיבות מיוחדת להשתדל תמיד להנהיג בו את ה'לכתחילה' ולא את ה'בדיעבד' שהרי הוא מקום ציבורי שממנו למדים הבריות איך להתנהג.

מעבר לכך, במנהגכם יש חשש הלכתי נוסף, שהרי נפסק להלכה שאין לאכול או לטעום כלום אחרי השקיעה קודם שיבדיל, ורק אם התחיל את סעודתו קודם השקיעה מותר להמשיך בסעודה, ולשם כך צריך להתחיל בסעודת המוציא דווקא, ואם כן נמצא שאם הנכם טועמים מהמאכלים גם לאחר השקיעה יש בכך חשש איסור.

ולכן מב' הסיבות הנ"ל ראוי מעתה והלאה להגיש בסעודה שלישית גם חלות / לחמניות / פיתות ולהקפיד לבצוע על 'לחם משנה' ויאכלו עונים וישבעו.

לימוד פשוט של אמונה: גם כשנדמה שהכול נסגר, שאין מוצא - הקב"ה יכול להופיע ולהושיע. כי אתה אהוב אצלו. אבל הסיפור הזה עלול היה בקלות להפוך לסיפור היסטורי: עם מדוכא שקם על משעבדיו, ומהפכה שמונהגת בידי דמות כריזמטית - גיבור לאומי.

ואם הסיפור לא מסופר נכון, משה רבנו עלול להפוך לאותו גיבור. ולכן התורה מצניעה אותו כבר מהלידה. ולכן לביל הסדר - הוא כמעט ואיננו. כי הסיפור איננו על אדם גדול, אלא על הנהגה אלוקית. אפילו אחרי שמשה עומד מול פרעה, יכולה לעלות מחשבה:

"משה אדם מרומם, הוא יודע לדבר עם מלכים".

כביכול - תראו מה קורה כשמישהו מתערב.

רק אחרי שמתברר לכולם שאף אדם - אפילו לא משה רבנו - לא יכול להושיע כאן, אומר הקב"ה:

"עַתָּה תֵּרָאֶה אֲנִי אֶשְׁרֶה אֶעֱשֶׂה לְפָרְעָה..."

כדי שלא יהיה ספק:

הגאולה לא באה מכוח אדם,

אלא מידו של הקב"ה בלבד.

הקב"ה רצה לעקור מהשורש את האשליה שמישהו יכול להציל אותנו.

כי כל עוד יש לנו על מי להישען - אנחנו נשענים.

רק כשהמשענת נשברת, מתגלה מי באמת מחזיק אותנו.

ואז הגאולה יכולה להופיע.

שאלה: אנחנו נוסעים לחו"ל ונתאכסן במלון כולל ביום שבת קודש. המפתח לחדר הוא בדמות כרטיס מגנטי, שמצמידים אותו לדלת הכניסה - וכך הדלת נפתחת - האם ניתן להשתמש בכרטיס זה לפתיחת הדלת בשבת?

תשובה: שימוש בכרטיס זה בשבת אסור כמו כל פעולה חשמלית האסורה בשבת, שלדעת חלק מהפוסקים יש בזה איסור תורה, ולדעת חלק מהפוסקים יש בזה איסור דרבנן (וראיתי מי שכתב להקל בזה ודבריו דחויים וכבר הכה על קודקודו בשו"ת מנחת אשר חלק א' סימן ל').

ולכן בוודאי שאין כלל היתר להשתמש בכרטיס זה בשבת כדרכו ביום חול, ויש למצוא פתרון ייעודי לשבת, ויש בזה כמה פתרונות:

(א) בחלק מבתי המלון ניתן לבקש מפתח מכני רגיל.

(ב) באם אין זה אפשרי - ניתן להקל ולבקש מגוי שיפתח את הדלת עבורו (ויש לצמצם את היציאות מהחדר רק למינימום ההכרחי - לתפילה ולארוחות השבת).

(ג) כמו כן ניתן לדאוג שהלשונית של הדלת לא תינעל בצורה כזו או אחרת (אמנם אז החדר אכן לא יהיה נעול בזמן השהות מחוץ לחדר).

ויש לשים לב שברוב הערים בחו"ל אין כלל עירוב ואין לטלטל שום דבר כולל לא את הכרטיס / מפתח הנ"ל.

שאלה: אצלנו בבית הכנסת נהוג להגיש לסעודה שלישית מיני מזונות (קרקרים), כמה סלטים, דג מלוח, וירקות חתוכים.

לאחרונה העיר לנו רב מכובד כי לא טוב אנו עושים ויש להגיש גם כן חלות או לחמניות שיהיה אפשר לברך 'המוציא לחם מן הארץ', טענו לעומתו כי כבר שנים רבות שכך אנו נוהגים ובכל זאת אין דעתו התיישה בכך. שאלתנו היא: האם אכן אין אנו נוהגים כראוי?

משה רבנו הוא לא המושיע

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

"וַיִּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֵוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי."

כך התורה מתארת את לידתו של משה רבנו.

בלי שמות, בלי תארים, בלי ייחוס.

אבא - רק "איש". אמא - "בת לוי".

אבל חז"ל מלמדים אותנו שהתמונה היתה אחרת לגמרי:

עמרם - אביו של משה - היה גדול הדור. לפי הרמב"ם, עמרם במצרים היה בדרגה רוחנית שדמתה לדרגתו של משה רבנו במדבר - מקבל מצוות בנבואה ומלמד את עם ישראל. יוכבד - אמו - נולדה בין החומות מה שאומר שהיא ילדה את משה בגיל מאה ושלושים!

ובשעה שנולד משה נתמלא כל הבית אורה. ומרים - אחותו התנבאה שהמושיע יוולד מה'שידוך' הזה. זה לא סתם בית זה בית שילדה בגיל שש כבר נביאה.

והכול מוסתר. התורה בוחרת לתאר את זה כאילו מדובר בעוד חתונה בארץ גושן. וזה לא מקרי. גם בהגדה של פסח, הסיפור שבו היינו מצפים שמשה רבנו יעמוד במרכז - הוא כמעט ואינו מוזכר. זה כבר מגמה.

למה? כשמישה רבנו מבשר לעם ישראל שהגאולה מתקרבת - התקווה מתפרצת. אחרי שנים של שיעבוד, האמונה מתעוררת: הנה, זה קורה. ואז משה ניגש לפרעה - והמצב רק מחמיר.

העבודה נעשית אכזרית יותר, הייאוש מעמיק, עד שמשה עצמו זועק: "למה זה שלחתיני? ורק אז - הכול מתהפך. המכות מתחילות, ומצרים נשברת.

האם זה היה חייב לעבור דרך שבר כזה? לתת לעם תקווה - ואז למוטט אותה?

כאן טמון המסר הגדול של יציאת מצרים.